

# Mario Levi - En Güzel Aşk Hikâyemiz

*Everest Kitap, s.175-177*

Bir metne, eski, çok eski bir tümcenin anlatımına bir kez daha dönüyor gibiyim şimdi. Onca insana, ilişkiye ve özleme karşın bitirilememiş, dilendiğince yazılamamış, yepyeni sözcüklerin çağrışımıyla yepyeni anlamlar kazanmış bir tümce sanki bu, zamanla uzayacak, değişebilecek, bambaşka metinlere, kim bilir, belki de bambaşka söylemlerle taşınabilecek bir tümce. Tüm umarsızlığıma karşın ısrarla sürdürdüğüm bir şeyler var burada anlayacağın. Böylesi günlerde seninle neleri gönlümce çoğaltamadığımı aklıma getirdiğim oluyor. Benim bugüne dek tanıdığımı sandığımı, bir sevda hayaliyle boş yere yücelttiğim insanların, sevgililerin belki de hiçbiri için dilendiğince önem taşımamış ayrıntılar, yaşantılar aslında bunlar. Birlikte bir Edip Cansever'i, bir Turgut Uyar'ı, bir Zingo Kosoviç'i okuyamadık örneğin, Mahler'i, Amalia Rodrigues'i, Hümeysra'yı, Mahmuri Efendi'yi ya da Andon Menxis'i dinleyemedik, bir zamanlar, bambaşka tutkular ve özlemler adına anlattığım o şirin deniz kahvesine gidemedik, o kahvede midye tava yiyemedik, bir filmi küçücük öpüşme kaçamaklarımız ve uyuklamalarımızla paylaşamadık, bir insanı öldürmenin tasarısını yapamadık, bir kütüphaneden bir kitap çalmanın heyecanını yaşayamadık, rezilcesine sarhoş olup sokaklarda garip garip şarkılar söyleyemedik, birbirimizi tokatlayamadık, birbirimizin suratına su fırlatamadık, yabancıları olduğumuz bir şehrin alabildiğine sessiz bir sokağında, bir gece karanlığında kaybolamadık, taksilerin pencerelerine çiklet yapıştıramadık, nerede olursa olsun, bir şipşakçada bir fotoğraf çektiremedik, bir geceyi kahve, konyak, sigara ve sevişmeyle sabahın ilk ışıltılarına kadar uzatamadık, bir yaz akşamında alabildiğine uzun kumsalların birinde doyasıya gezinemedik, birbirimize, olası ayrılıkları düşünerek, küçücük de olsa bir armağan alamadık, sana, senden bir çocuk sahibi olmak istediğimi söyleyemedim, pipolarımı temizlettiremedim, pabuçlarımı, gözlüklerimi ve çalışma masamı parlattıramadım, İspanyolca küfür öğretemedim, Tayland masajı yaptıramadım, banyomda

yıkanmanı da amuda kalkıp şarkı söylemeni de öneremedim. Gördüğün gibi sevgilim, her şeye, tüm düşkırıklıklarımıza, yabancılıklarımıza ve zorunlu sürgünlerimize karşın rahatlıkla çoğaltılabilecek birçok küçük ayrıntı ya da sevinç denemesi bulabilirdik birbirimize. Benim gibi yaşamaktan başka çıkar yolu olmayanları bu yeryüzüne bir şekilde de olsa bağlayabilecek hayallerdi aslında bunlar. Hayatımı o sevgili rolünü kısa bir süreliğine de olsa kabullenerek anlamlandırabilirdin belki de. Gelgelelim senin yolculuğun bambaşka, bana uzak, çok uzak bir adadaydı. Bambaşka bir sevgiliyle, hiçbir zaman gönül erinciyle güvenemeyeceğim bir yaşama sevinci adınaydı sanki bu yola çıkışın. Geriye yalnızca anılar kalıyor, hem sonra herkes kendi yolunun, kendi arayışının, kendi yalnızlığının yokuşudur gibisinden sözlerle zorlayabilirdik bu durumda yeni seçeneklerin kapısını. Her şey bir yana, değişik metinlerde ve tümce denemelerinde birçok sözcük birçok biçimiyle yaşandı bu güne dek.

**Araştırma Sorusu:** Yazar, hatırlama ve yazma eylemleri aracılığıyla “eksik kalmış bir hayatın” duygusal derinliğini nasıl kurar?